

Dones fortes del monestir de Sant Daniel i la música: Les benetes i l'orgue d'Anton Boscà (1740-1752)

Montserrat Moli Frigola

Reial Acadèmia de la Història i II Università degli Studi di Roma "Tor Vergata". italiabellabrutta@hotmail.com

Resum

L'assaig tracta de dos moments puntuals de la vida del monestir benedictí de Sant Daniel de Girona en relació amb la música, que conclouen amb l'encàrrec fet l'any 1740 per l'abadessa Agnès de Lanuça i d'Oms d'un orgue monumental a Anton Boscà, el qual, a causa dels molts encàrrecs, acaba fent "assentar" a sant Daniel l'orgue projectat per Alcove, que si bé no acaba de sonar bé fins l'any 1752 és usat fins al segle XX, amb l'acompanyament de la capella de música de la Catedral, igual que al monestir benedictí de Sant Pere de Galligants.

Paraules clau: Sant Daniel de Girona / Anton "Boscà" / orgue

Abstract

Strong women of Sant Daniel and music. The Benedictines and the organ crafted by Anton "Boscà"

This essay examines two discrete times in the life of the Benedictine monastery of Sant Daniel in Girona in relation to music, which conclude with the Abbess Agnès de Lanuça i d'Oms' 1740 commission to Anton Boscà for a monumental organ. Because of his numerous commissions, he ended up "settling" the organ designed by Alcove at Sant Daniel; although it did not end up sounding true until 1752, it was used until the 20th century with the accompaniment of the music chapel of the cathedral, just as in the Benedictine monastery of Sant Pere de Galligants.

Keywords: Sant Daniel of Girona / Anton "Boscà" / organ

"Desde la muralla vi [...] san Daniel de benedictinas. Hay unas 16 monjas, tienen demasiada libertad. El San Dupte que enseñan [...] no tiene autenticidad. Está a orillas del Galligans y en paraje intermedio. Este y el de los hombres [de Sant Pere de Galligants] podrían agregarse para mejorar cualquier establecimiento de educación."

Francisco de Zamora, *Diario de los viajes hechos en Cataluña* (16 i 17 de gener de 1790)

A Cassià Maria Just,
que sembla haver après música
anant a collir violetes
a les fonts de la vall ombrosa.

Sant Daniel, el monestir benedictí de Girona, "construido fuera y muy cerca de los muros de Girona", fundat pels comtes Ramon i Ermesindis el 1012, són las "Huelgas catalanas" (fig. 1). El fil d'Ariadna que lliga el monestir al de Sant Pere de Galligants són els setges i el Galligants que els uneix dolçament, menys quan els aiguats els fan miques. Romanen, però, en la vall ombrosa malgrat la pressió dels bisbes de Girona per mostrar llur independència.

Fig. 1. El monestir de Sant Daniel a la vall ombrosa.

Les benetes, monges de la noblesa, tenen una relació privilegiada amb el bisbat, al qual tracten de tu a tu. Per aquest motiu, assisteixen en la catedral als funerals d'estat assegurades entre els canonges, però quan les releguen a les capelles laterals, primer inventen malalties de tota mena, però hi retornen per ser protagonistes de la vida ciutadana.

Imiten l'èfimer de la catedral i Sant Feliu i celebren absoltes i funerals per abadesses, pieteres i monges, i benediccions d'abadesses i monges distingides. Demanen a la seu ornaments i una cadira episcopal¹ per a les cerimònies a les quals assisteixen canonges i gran part del "gotha".

Destaca l'any 1668 el trist funeral de Maria Teresa de Boixadors, l'esposa de Martí Jofre de Rocabertí, marquès d'Anglesola, comte de Peralada i vescomte de Rocabertí, morta de part i enterrada a Sant Daniel per voluntat de la tia Maria de Lanuça de Rocabertí.²

Les monges disposen de llibertat. L'escolana Maria de Caramany és la padrina d'Anton (1633), fill del cavaller Francesc Cella de Senespleda i Margarida de Copons de Maria (1637), la filla del fuster del monestir, Pere Vinyolas. Amb les bernardes s'oposen l'any 1665 a la reforma dels locutoris, volguda pel bisbe per acabar amb ambients semblants als descrits a *La monaca di Monza* i a les *Cròniques italianes* de Stendhal. Venen i compren béns, constantment, i la priora Àngela de Bas ven les pròpies hortes de la font del Rei per restaurar els estralls del riu (1683).

En el XVII hi tenen una influència cabdal les famílies Lanuça, Rocabertí, Sarriera, Cruilles-Sitjar i Descatllar, el "gotha" més bel·licós. Tomàs de Lanuça de Raset hi obté el benefici de Sant Daniel

(1641), que passa a Josep Abric Safont (Girona, 1617-1674), doctor en drets, canonge de Sant Feliu i germà del prior de Sant Pere de Galligants, un fet que demostra que les professions lliberals s'han incrustat en la noblesa. I en esdevenir els Lanuça grans d'Espanya són constants les eleccions d'abadesses del llinatge i de les famílies amigues, per obtenir un tracte millor per al monestir.

La música a Sant Daniel (1672-1740)

L'amor per la música fa que durant els anys 1672-1679 les abadesses Margarida de Copons i Maria de Lanuça, notables instrumentistes, tractin de tenir organista estable, permutant tres personats i dos beneficis. El projecte és interromput pel setge de 1675, que exilia la comunitat al casal dels Sarriera.

La historiografia atribueix als orgueners fra Bartomeu Triay, trinitari (Mallorca? - Olesa de Montserrat, 1711), i Josep Boscà (València? - Barcelona, 1733) la restauració o construcció l'any 1678 d'un orgue a Sant Daniel. És possible documentar-ho sols per l'efímera presència d'Antoni Torrent, mestre de capella substituït de la catedral que el sonà fins que l'orgue s'espallà de forma irreparable: "l'aiguat horrorós en que fins les muralles patiren el 24 de setembre de 1678 [que] donaren que discorrer a 3 de octubre del mateix any".³

Durant la visita pastoral del bisbe dominic Sever Tomàs Auter l'any 1682, el rector Baldiri Ramon aprofita per entregar-li un memorial de greuges en el qual demana una "decorosa residència", que s'obligui el domer a residir a prop⁴ i els beneficiats, a resar, dir missa, anar al monestir i sobretot cantar. El rector, sabedor de l'amor per la música del bisbe, anticipa el prior de Sant Pere de Galligants, Jeroni Abric, i presenta una consuetud per celebrar la Candelera, el diumenge de Rams, la Setmana Santa i el Sant Dubte celebrat el dilluns de Pasqua, la Creu de Maig i el Corpus Christi, amb processons entorn del monestir amb la música de l'orgue portàtil del convent o usant el de la catedral.

El rector lamenta el temps que perd "ensinistrant les monges"⁵ a cantar el "Magnificat" i el "Benedictus" i el que costa fer entonar les salmistes des de les trones acompanyades per escolanes amb canelobres (il·lustració 10). Vol convidar la capella de música de la catedral, dirigida pel prestigiós Francesc Soler, i els millors intèrprets de la seu i de Sant Feliu per entonar salms, nades i himnes, perquè serveixin d'ensenyament a les monges.

La pèrdua de documentació i la importància nul·la concedida a la música en les visites pastorals successives no ens permet reconstruir els altres episodis musicals de Sant Daniel fins al 1740.

L'orgue d'Anton Boscà (1740-1752)

L'abadessa Agnès de Lanuça i d'Oms, gran d'Espanya, després de restaurar les destrosses provocades pels setges (1684, 1694, 1701, 1704 i 1711) i els aiguats (1726, 1732, 1735, 1736 i 1737) saneja l'economia, imita Montserrat⁶ i fa projectar un orgue per recuperar la bella música i competir amb les bernardes i Sant Pere de Galligants.

I com que no li agrada l'orgue de les bernardes projectat l'any 1705 per l'orguener de Tortosa, Agustí Llinàs, demana consell al melòman fra Rafael Llistosella, benet del convent de Sant Feliu de Guíxols (apèndix 1), on s'acaba de restaurar l'orgue. El monjo recomana els fills de l'orguener Josep

Boscà, autor dels instruments de Sant Vicenç de Besalú (1688), Cadaqués (1689-1691 i 1706-1708) (fig. 3-7), Castelló d'Empúries (1691 i 1705-1706) i Sant Feliu de Guíxols (1692-1694), restaurats després de la guerra de Successió amb l'ajuda dels fills, que a la seva mort hi fan excel·lents afegitons.

El benet fa un retrat acurat dels fills de Boscà. Parla d'Anton, fillastre de Boscà, com a fill de la segona esposa, Serafina Serinyana, i el llagoter Sebastià Llorenç.⁷ Anton Llorenç Serinyana (Cadaqués, 1694-1766?), més conegut com a Anton Boscà, està casat, i té molts fills i molts encàrrecs,⁸ però es decanta per Josep Boscà Espanya (Barcelona, c. 1700-1752),⁹ “solter desinteressat”, fill de Boscà i la primera esposa, Helena Espanya, que refà amb cura l'orgue de Sant Pere de Figueres i succeeix el pare en el de la Santa Creu de Barcelona, per la qualitat dels instruments que projecta.

La comunitat encarrega, però, l'orgue a Anton Boscà, que ha ofert amb astúcia un preu més baix i fer-lo més ràpidament que el seu germà. L'orguener presenta dos projectes per a Sant Daniel, basats en la traça de l'orgue de Sant Feliu de Guíxols, on el seu pare s'inspira en el projectat l'any 1629-1630 pel franciscà Anton Llorens en la col·legiata de Sant Feliu, que Anton Boscà acaba de restaurar i per al qual fa nous afegitons el 1747 (fig. 2).

Proposa a primers d'abril un orgue gran (apèndix 2) amb 1.235 flautes, 1.131 d'estany fi en l'exterior i plom en l'interior i 104 de fusta. Desapareixen l'arbre blanc i la noguera en decantar-se per fer 61 flautes de roure de Flandes, 27 de pi melis de Tortosa i 14 de boix o pi de muntanya amb teclats d'ós i tecles de jacaranda. L'orgue serà de 2,80 per 1,80 metres, idèntic al de Sant Feliu de Guíxols, si bé el de la vila ganxona comptava sols amb 1.094 tubs sense pedaler.

En el gran orgue el primer flautat constava d'una cadireta de 8 flautes, un $\frac{1}{2}$ registre de clarins clars i un $\frac{1}{2}$ registre de baixos de 21 flautes, els ecos consistents en mig registre flautat de 24 flautes més secret, que fan de contraecos i suspensió, un flautat de la cara, una octava, una quinzena llarga, un $\frac{1}{2}$ registre de flauta travessera i un $\frac{1}{2}$ registre de flauta dolça, un nasard de dotzena o flabiol, un nasard en quinzena i un nasard en dissetena de 45 flautes cada una, un secret de 45 canals, una dinovena i vint-i-dosena de 90 flautes, una corneta magna de 120 flautes més secret, uns cascavells i un cimbalet de 135 flautes, una corneta magna de 168 flautes, una alemanya de 180 flautes, un temblant, un $\frac{1}{2}$ registre de trompetes reials més secret, un teclat, unes varilles, un molinet, unes peanyes per a les contres dintre de la caixa de l'orgue i 3 manxes.

Tenia 201 flautes més que l'orgue ganxó i substituïa l'efecte de rossinyols pels cascavells, en ser la vall ombrosa el regne dels ocells, i les “trompetilles” per les trompetes reials. Boscà especifica que 4 flautes del registre de la cara i 2 de l'octava han de ser grosses de fusta, i la dinovena i la vint-i-dosena han de tenir 2 flautes per tecla; el cimbalet, 3; l'alemanya, 4, i la corneta magna, 7 canons per tecla més el secret. D'altra banda, el nasard en dotzena o flabiol, el nasard en quinzena i el nasard en dissetena tenen 8, 4 i 2 flautes grosses tapades i la resta, 37, 41 i 43 d'obertes.

En els registres de flauta travessera i flauta dolça s'hi posaran, respectivament, 21 i 8 tubs de pi melis de Tortosa i 24 i 27 de roure de Flandes. Hi haurà 14 flautes grosses tapades de fusta, 121 d'obertes, 21 clarins clars, 24 trompetes reials, 135 tubs de cascavells, 21 baixons, 120 canons i 45 canals.

Dóna indicacions per fer una caixa amb pilastres, cartel·les i un acabament com el de la col·legiata de Sant Feliu. Vol que la facin un bon escultor i un torner, i que el mestre de cases arregli el “pizo”, o sigui, el terra de l'orgue, i condicioni el “buc” de les manxes. No fa esment del pedaler, perquè

Fig. 2. Orgue de la colegiata de Sant Feliu de Girona. Fotografia: Valentí Fargnoli.

Fig. 3 i 4. Josep Boscà, orguener, i Anton Campllonc, torner de Girona, La caixa de l'orgue de Santa Maria de Cadaqués amb la cortineta de la cadireta i les portes d'Abdó i Salvador Ricart, pintor de Barcelona, i Josep Aulet, daurador de Figueres (1689-1691). Fotografia: Bernat Ramírez.

Fig. 5. Josep Boscà, orguener. La llengüeteria interior de l'orgue de Cadaqués. Fotografia: Bernat Ramírez.

Fig. 6. Josep Boscà, orguener. Visió horitzontal dels teclats de boix de l'orgue de Cadaqués. Fotografia: Bernat Ramirez.

decideix aprofitar la cadireta del vell orgue de Triay i Boscà. Les bestretes seran a càrrec seu i el monestir sols donarà llum i pagarà el salari del mestre de cases.

Boscà no pensa fer res, però com que vol quedar bé amb la comunitat envia a “Modo d’ús” part del *Manualet d’orgue* (apèndix 3) del seu pare per a la música de “Llevar Déu”, que mereix un estudi aprofundit per part de musicòlegs experts.

En estar molt ocupat fent l'orgue de Manresa, el 29 d'abril de 1740 Boscà proposa astutament fer un orgue més petit (apèndix 4), idèntic al de Sant Feliu de Guíxols. El 4 de setembre (apèndix 5) se li escapa que portarà a Sant Daniel la flauteria preparada per a l'església d'Alcover, un encàrrec que deu a l'escultor ganxó Domènec Rovira menor, que hi ha fet un retaule. Demuestra que, a diferència del pare, és desorganitzat però molt creatiu, i no vol saber res de la fusteria, com Triay.

L'orgue d'Alcover té 1.035 tubs, 974 d'estany fi i plom i 61 de fusta: 37 de melis de Tortosa i 24 de roure de Flandes de mides idèntiques a les de l'orgue gran proposat en primera instància i del ganxó.

Es tracta d'un orgue petit però més complet que consta d'unes 8 contres, més respostes, més 16 flautes, més secret; una cadireta de 14 flautes; un $\frac{1}{2}$ registre de baixons de 21 flautes; un $\frac{1}{2}$ registre de clarins clars de 24 flautes; un flautat o registre de la cara; una octava; una quinzena llarga; un nasard de dotzena o flabiol i un nasard en dissetena de 45 flautes; un secret principal de 45 canals; un cimbalet de 135 flautes; una corneta magna de 168 flautes; una alemanya i una corona de 172 flautes; un temblant; unes polseres; una definició d'alt i sobre per aïllar-lo de la pols; unes cortines o portes per tancar les flautes; una cortineta de la cadireta; unes manxes i portavents; uns teclats de boix amb les negres de jacaranda; uns canals, i uns molinets.

L'orgue petit tindrà 16 flautes tapades, 74 d'obertes, 21 baixons, 24 clarins clars, 8 contres i una innovadora corona de 172 flautes.

Les 974 flautes d'estany fi, les 132 de la corona i les 135 del cimbalet tenen 3 flautes per tecla; les 172 de l'alemanya, 4, menys la primera octava, que en té 3, i 7 les 168 de la corneta magna.

De les 45 flautes del nasard en dotzena o flabiol i de les 45 del nasrad en dissetena, 8 seran tapades i 37 obertes. De les 61 flautes, 24 es faran amb roure de Flandes i 40 amb melis de Tortosa. Sorprèn que Boscà usi materials llunyans, com si Arenys s'hagués desboscà i en els Àngels i les Gavarres, a redós de Sant Daniel, no hi hagués àlber, noguera, boix i pi de muntanya. L'explicació: en l'orgue fet per Alcover, ha usat fusta de l'Alt Camp, aconseguida a bon preu. Per al teclat usa boix, com el pare, i jacaranda per a les tecles, ferro per als registres i claus i pells dels albadivers de Girona Casamor, que les compren als Lliura Galter de Celrà, subministradors habituals dels orgues Boscà, i 14 lliures de teules d'un forn de Pedret.

En les capitulacions firmades entre Anton Boscà i l'abadessa Agnès de Lanuça el 29 d'abril de 1740 l'orguener es compromet a tenir l'orgue acabat per a la festa de Nadal del mateix any per un preu fet de 1.000 lliures: 400 el dia de la capitulació, 100 quan ho necessiti i 500 un cop afinat l'instrument.

Boscà, sobrepasat pels molts encàrrecs que firma arreu, delega la fusteria de l'orgue en Gabriel Aldabó, fill de Joan Aldabó, que amb Domènec Rovira menor fa el *Retaule de sant Francesc* del claustre de la catedral de Barcelona i l'orgue de Monistrol de Montserrat. El fuster s'encarregarà “tant de la fusta com del treball de ferla, encollarla, treballar i assentar a son compte i [...] de fer i assentar los torns de les ditas cortinas [fer] lo tonon o torn per tirar la tecla per tancar lo orga i dita tela”.

L'orguener vol que Aldabó faci una bella caixa “de escultura [amb] pilastras, cartelas i remato [o] amb la arquitectura i escultura necessaria per la hermosura, presència i solideç de dit orga, pulseiras, difinició de alt i sota de dit orga”.

En el contracte acorden que les cortines-portes per tancar les flautes i la cortineta de la cadireta les pagaran les benetes conjuntament amb el llum i els salaris del mestre de cases i del manxador quan s'hagi “d'encaixar l'orgue [fer el] pizo [i] lo lloc per las manxas [per] ajustar la caixa o buc de l'orgue quan a distancia probarà o aixirà est buc del recto de la paret de l'església [i els] peramosos [de pedra que sostenen les bigues parederes i el sostre fingit] amb hermosura per ocultar estos peramosos”, que vol idèntic al de Sant Lluç de Girona i al de Castelló d'Empúries, la font d'inspiració.

El prepotent Boscà promet fer un orgue que serà una obra d'art, en comptar amb 14 contres [sic 16], que són, però, la meitat de les de l'orgue de la col·legiata i sense la seva trompeta reial de boix. Diu jugant hàbilment que serà qualitativament superior als de Sant Lluç i la Mercè¹⁰ en disposar d'una dotzena de flautes de fusta, 24 flautes i 24 trompetes reials que desapareixen sense explicació del segon projecte. Tindrà també 26,5 flautes d'ecos, una nasard en dotzena o flabiol i un nasard en dissetena de 45 flautes, un registre de flautes i cornetes de 50 flautes, un registre de novena i desena de 90 flautes, 120 cornetes i un registre de cascavells de 135 flautes.

La construcció de l'orgue de Sant Daniel és un estira-i-arronsa constant entre Boscà, que com Triay accepta tots els encàrrecs, i les benetes, ja que viatja arreu i constantment, potser perquè, com explica sàviament F. Xavier Altés, un orguener sols podia subsistir fent quatre orgues a l'any. És impossible en aquestes circumstàncies que d'abril a desembre pugui fer l'orgue de Sant Daniel, però com que Boscà se les sap totes, el 4 de setembre de 1740 (apèndix 5) per tenir-les contentes i enganyades envia el mestre Aldabó, dos oficials i la flauteria d'Alcover, que “es queda compuesta y sin novio”. S'instal·len en la Pia Almoïna, situada en la plaça de la Catedral, on viu el procurador

del monestir, Jeroni Boix i Sitjar, i l'orguener promet venir personalment el 6 d'octubre per "enllestir-lo i plantar-lo" abans de Nadal.

El mestre Aldabó crea un obrador en la Pia Almoina de Girona, on treballa amb els oficials, els escultors amb taller prop de Sant Daniel¹¹ i el taller creat a la plaça de Sant Pere de Galligants pel torner Anton Camplonc (Canet d'Adri, 1663 - Girona, 1733).¹²

La confecció de les portes i les cortines és un viacrucis perquè Boscà (apèndixs 5 i 6) en preveu sols el cost, pressupostat en 203 lliures, 16 sous i 13 diners. Indica que s'ha de decorar amb santa Cecília al centre, patrona de la música, envoltada per tres quarts de roba sense pintar i unes mides de "18 pams alt de tela aparellada [per] 15 pams i dos quarts d'amplària amb un quadrat en el centre de 14 i 2 quarts d'ample i alt".

Boscà és desordenat i no guarda mai còpia de les indicacions que dóna, motiu pel qual va proporcionant mides que potser corresponen a algun altre orgue dels que estava projectant i que destaroten Jeroni Boix Sitjar. L'orguener ordena en un segon moment que el pintor comenci l'obra des de baix deixant mig pam al costat de la imatge i fer la cortina de "5 pams i 3 quarts de amplària [per] 9,5 pams de tela aparellada d'alsada [en la que cal pintar] 4 pams i 3 quarts d'amplària i 8 palms d'alçària".

El 4 d'octubre de 1740 Boix i Sitjar explota: té la casa envaïda de gent i peces, ja que viuen amb ell el mestre Aldabó, un fadrí i un manobre, que munten l'orgue sota la direcció d'Agustí Soriano, que va molt atrafegat,¹³ i daura Antoni Soler Colobran, actiu a les caputxines. Quan acaben la feina un carreter, un moço, dos manobres i dues juntes de bous porten amb cura i molt d'esforç l'orgue des de la Pia Almoina a Sant Daniel.

En l'obrador hi treballa també el pintor Narcís Rius i Tramulles (Girona, 1681-?), besnét de pintors notables com Bernat Rius, nét de Robert Giralt i Sebastià Rius i fill de Narcís Rius Giralt (?-Girona, 1694) i Isabel Tramulles,¹⁴ que contracta per 30 lliures i 45 sous la pintura de la persiana amb una santa Cecília, inspirada en la de Carlo Maratta, coronada de flors, i unes cortines per tancar l'orgue amb "una perspectiva [on recrea un paisatge de la vall ombrosa] amb gerros de flors a sa fantasia".

Boix i Sitjar paga a Aldabó les 150 lliures estipulades; 15 lliures i 24 sous per a la setmanada d'ell, el fadrí i el manobre; 1 lliura i 25 sous als altres manobres, i 4 lliures i 48 sous al carreter per la feina d'ell, el moço i el lloguer dels bous, sense fer-se càrrec del refresc. Soriano dirigeix l'operació en absència de Boscà i és ell qui fa "assentar lo orga e instal·lar [...] una manxa [...] sota lo bret que avia de ésser enfora [a part de] mudar i avansar la biga que costà molt", amb el fuster Jaume Radresa,¹⁵ que fa el "bret sobre l'orga [i la] caixa o buc de l'orga quan a distància provarà o aixirà del recto de la paret de l'església [2,80 metres]".

Posen "un sostre artificial [...] sota la definitió del orga" i s'adonen que la cortina és curta. Radresa ho fa tan malament que Boscà ho ha d'esmenar i refer les polseres i altre decoració, treballs pels quals rep 11 lliures i 3 sous de propina (apèndixs 7 i 8). Assentat l'orgue, en cap moment es parla de venir a afinar o fer les proves, perquè segurament hi havia una monja organista, el rector era un expert en música o es cridà un organista de la ciutat.

Boix i Sitjar, acabada l'"ocupació" de la Pia Almoina, reclama la vinguda de Boscà, que es troba a Santpedor enllestint l'orgue i que passa fugaçment per Girona el març de 1742. El 10 d'abril de 1742 Boix i Sitjar li envia un ultimàtum en forma de visura que segurament ha encarregat als mes-

tres de capella de la catedral i Sant Feliu, Tomàs Milans i Tomàs Cavalleria, o els seus organistes, Miquel Brunet o Benet Rigall.

La visura (apèndix 9) troba en l'orgue disset defectes greus: la fusta està desencolada o destemperada; moltes notes no sonen, sonen malament o estan desafinades; se senten xiulets, i s'escapa l'aire pels forats del secret. Boix i Sitjar amb fredor enumera les píflies següents:

1. B fa Mi natural i està destemperat.
2. Do La Sol Re no toca perquè està desencolat.
3. I Fa Ut natural i no toca perquè està desencolat.
4. Molt fa Meu.
5. Un flautat de fusta, quan es manxa està destemperat.
6. Un altre flautat de fusta està destemperat.
7. Les flautes afinades amb cera estan fora de concert.
8. El flautat natural no toca.
9. El torn de la cortina gran és tort i no pot pujar, baixar i “acollar-se la cortina”(sic enrotllar-se).
10. La cortina gran no es plega i no es pot tancar l'orgue.
11. El torn és defectuós i cal refer-lo.
12. Se sent un xiulet dintre de l'orgue sense tocar cap teclat.
13. Quan es manxa l'orgue xiula i s'escapa aire per un forat.
14. Sota el secret s'escapa el vent per la part desencolada.

Boix i Sitjar i els visuradors ho imputen a l'absència prolongada de Boscà, que no ha tornat a afinar l'orgue com havia promès en el contracte.

Fig. 7. Josep Boscà, orguener. Les transmissions dels registres de l'orgue de Cadaqués. Fotografia: Bernat Ramírez.

L'orguener no s'immuta i el 3 de maig de 1742 (apèndix 10) contesta dient que la visura és tan negativa perquè va marxar sense acomiadar-se. Ho atribueix a l'enveja i tracta el visurador d'"in pertinente que no sap de orgues". Vindrà quan hagi acabat l'orgue de la Seu d'Urgell i corregirà el que sigui responsabilitat seva per al juliol del 1742. No se sap quan ve, i potser per aquest motiu no li paguen les 32 lliures d'adobs fins a deu anys més tard, el 27 de novembre de 1752, tot i que les ha reclamat durant l'estada a la ciutat l'any 1747, quan va restaurar novament els orgues de la catedral i Sant Feliu.

L'orgue de 1761 a 1900

L'orgue de Sant Daniel no acaba de sonar perfectament malgrat la bona predisposició de les monges que se n'encarreguen fins al 1761, any en el qual esdevé impossible "encontrar religiosas de la clase de conocidas, familia y antigua nobleza, que en los divinos officios, horas canónicas y sagradas funciones quiera dedicarse a tocar el organo" a causa de l'apedaçat instrument.

La nova abadessa, Elionor de Farners de Marimon, el 8 de març dicta a la secretària sagristana Rosa de Prat de Tord un breu adreçat al papa per unir els quatre beneficis del monestir, valorats en 1.000 rals (santa Margarida, sant Daniel, la Verge i sant Miquel), a canvi de fer dir misses pels fundadors dels beneficis a la mort dels beneficiats, tant absentistes com els del segle passat, ja que no resideixen en el monestir, no hi diuen misses ni assisteixen a les "horas canónicas, sagradas funciones y officios divinos". Vol crear un benefici de l'orgue o "oficio de tocar el órgano ad notum amovible a presentación de la abadesa per poder fer estudiar orgue a una monja si la huviese [sino para] conducir un organista y como no hay frutos algunos destinados para tanyer dicho órgano ni para conducir otro que lo tanye [...] en las funciones de entre anyo, ya fuese en todo ya en parte y si sobrara algo sirviera para la conservación de dicho órgano".¹⁶

El desig de la decidida i melòmana Elionor de Farners és que "servirà quizás para que algunas [religiosas] se aplicasen con más gusto a el tal arte". El memorial és una aposta de futur en la línia de Jeroni Abric ja que vol disposar d'un organista estable o poder-ne contractar un durant les festes solemnes i el màxim de temps possible. Els diners sobrants s'aplicaran al manteniment de l'orgue, tema que la preocupa després de la desgraciada peripècia viscuda amb Boscà.

La petició, acceptada pel papa, permet la creació del benefici de sant Benet, idèntic al promogut per Jeroni Abric el 1684-1686 a Sant Pere de Galligants, que permet a l'abadessa contractar un expert en "lo art de cant pla i en tocar lo orga". Sant Daniel disposa d'un primer organista estable de 1765 a 1770 amb Miquel Planas, beneficiat de la catedral, succeït després de renyides oposicions pel clergue de Cabaçers, Mateu Joan Massip, que deixa Sant Daniel per l'orde trinitari l'any 1770, per devoció a Triay.

L'any 1776 guanya les oposicions un músic notable: Anton Capella, de Torroella de Montgrí (apèndix 11), autor d'uns meravellosos goigs de sant Narcís a vuit veus i solista (17778), i que se'n va de seguida i és substituït de 1776 a 1821 per Miquel Massip, clergue de Cabaçers, i els músics de la capella de la catedral, Tomàs Blanc (1778) i Narcís Mirambell (1780).

El clergue Narcís Figueres ocupa la plaça de 1831 a 1855, però es fa substituir durant la Jamància per Climent Figueres de Cartellà (1843-1844). Ells, altres músics o benetes amants de la música toquen l'orgue de Boscà amb adobs i afegitons fins al segle XX, substituït per l'instrument projectat per Gabriel Blancafort, orguener de Monistrol de Montserrat.

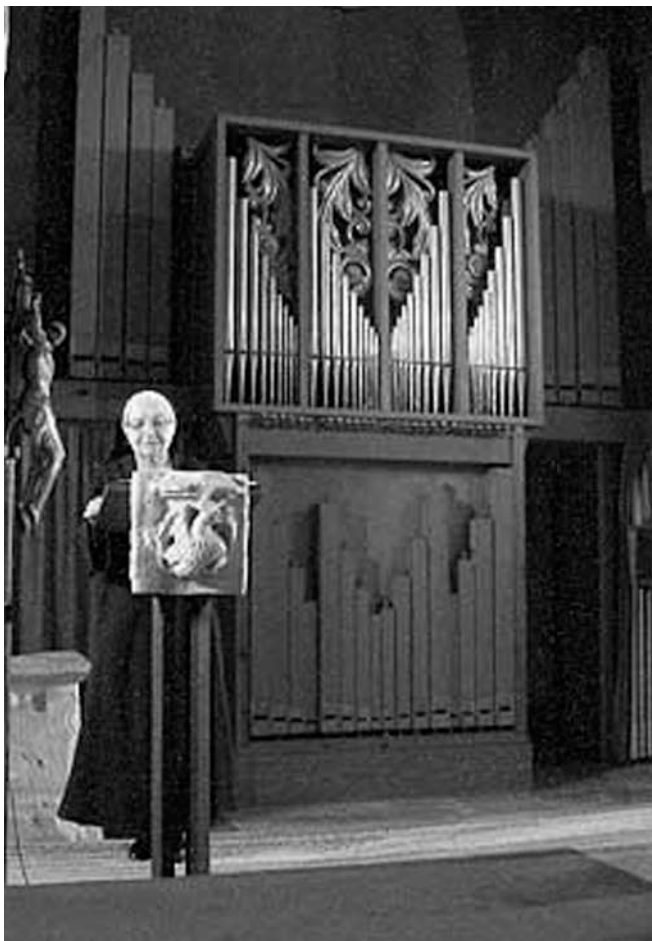

Fig. 8. Gabriel Blancafort, orguener. L'actual orgue de Sant Daniel.
Fotografia: Arxiu del Monestir de Sant Daniel.

Daniel perillosa es fa substituir des de 1797 pel músic castellaní Carles Quilmetes. Des de 1787 pren les regnes de la festa la sagristana, Maria Anna Font de Camprodon, que contracta músics extraordinaris, llevat de l'any 1795, durant la gran guerra, quan les benetes s'han de refugiar al convent de clarisses de Sant Anton i Santa Clara de Barcelona. En convertir-se en abadessa l'any 1797 és la nova sagristana, Teresa de Tort, qui en commemora l'elecció: tira la casa per la finestra i lloga l'esmentat Carles Quilmetes i el fill Josep, "un destre violí i trompa" de la capella de la seu.

Per demostrar que s'han refet de la gran guerra, l'any 1799 contracten els divuit músics de la capella de la catedral per cantar durant dues festivitats, fet que es repeteix fins al 1804.

Epíleg

El mèrit de les benetes de Sant Daniel és haver acompanyat la música dels ocells de la vall ombrosa amb el bell so dels orgues de Bartomeu Triay, Josep i Anton Boscà durant una munió d'anys (fig. 8).

Anton Capella té el mèrit de tornar a convidar la capella de la seu, seguint la tradició instaurada per Baldiri Ramon per acompanyar l'orgue durant les festes del Sant Dubte dels anys 1778-1779, quan aquesta és dirigida pel sabadellenc format a Montserrat, Francesc Juncà, que amb l'ajuda de Tomàs Blanc millora "el lluïment de las funcions [fent venir] un contralt, un contrabaix instrument i un parell de violins, a més de los dos que i ha ja en la mateixa capella".

La capella de Jaume Balius celebra el Sant Dubte de 1780 a 1785, i l'any 1780 ve amb unes trompes, que agraden tant a l'abadessa Antonia de Prat de Tord que ofereix una xocolatada. I si bé el 1781 el mestre de capella es fa substituir per l'organista de la comunitat, a la festa de 1783 conjuntament amb les trompes vénen dos violins, substituïts l'any 1784 per un xantre.

Hi va també la capella de Domènec Arquimbau, de 1785 a 1790, la de Josep Pous, de 1791 a 1793¹⁷ i la de Rafael Compte, que deixa la catedral de Barcelona per refugiar-se a Girona de 1794 a 1820. En considerar la contrada de Sant

NOTES

- (*) El meu agraïment a Rosalia Samsó per estimar-se l'orgue i tenir cura de la documentació amb joia, com deia el pare Cassià. M'han servit molt les fitxes que ha elaborat durant quaranta anys, que he “ricambiato” amb les meves obtingudes a protocols notarial i als arxius capitular, diocesà i municipal però que farien l'article interminable. Seria bo que la Subdirecció General d'Arxius les publicués amb motiu del mil·lenari de la creació del monestir per homenatjar una arxivera orguenera entranyable.
1. Com els funerals de les abadesses Aldonça de Biure (1491) i Teresa de Lanuça i Homs (1736), de la pietera Francesca de Sarriera (1497) i de monges els anys 1696 i 1732. Són beneïdes amb especial luxe les abadesses Margarida de Copons (1637) i Teresa de Lanuça (1718), una monja distingida (1680) i una professa (1722).
  2. Exemple que imita una “nobildona” (1709).
  3. Jeroni de Real (Busquets, 2, *op. cit.*, p. 271v-272v) explica que “arribà la aigua dotse palms en alt i les demès de la plaça del Vi fins a la Pressó [...] derribà [...] la creu que i havia prop del forní de pedra picada qui anava al hospital vell, lo porxo del Portal d'en Vila que era de pedra picada, un tros de les baranes del pont de sant Francesc (482) espatllà en part [...] sant Francesc i entrà a las capellas havent banyat los pàlits i tovallas i a la sacristia molts vestiments que no tingueren lloc de poderlos traure”.
  4. El domer Miquel Casellas no pot posar-ho en pràctica ja que li “explotà el musquetó en la muralla durant els tres assalts dels francesos de 1684 entre Santa Clara i la Sèquia Monar” i morí a la casa del canonge Josep Martí, del carrer de Bellmirall, com Joan Guilleumes i Josep Terrida, joves vitrallers de Monistrol de Montserrat que treballaven en la catedral i vivien en la davallada de Sant Pere. Miquel Casellas, beneficiat de la col·legiata de Sant Feliu, és un notable protector de les arts que atorga un llegat en el testament de 13 d'agost de 1682 (Arxiu Històric de Girona. Arxiu de Protocols de Girona, Joan Andreu, Testaments (1681-1712). Sig 451, f. 7) perquè “sia feta construir una capella tota nova en lo vano que se troba en la iglèsia de dit lloc de Crespià a la part de mig die que està lo Rellotge sots invocació de sant Francesc Xavier ahont vull sie fet i posat un Rataule nou fabricat de arquitectura havent de posar al mig de dit Rataule un quadro amb la figura de sant Francisco Xavier i sant Ignasi i als costats de aquells quatre quadros amb les imatges de Nostra Senyora dels Desamparats, sant Benet, sant Narcís i sant Daniel i lo demès [...] man que enmig de dit altar sie feta una caxeta o sepultura posanthi dins de ella la imatge de dit sant Francisco Xavier difunt amb un vas [*sic* envas] vidrat de devant axí i de la manera està en la capella de sant Francisco Xavier de la iglesia de Betlem de Barcelona dexant lo necessari a dit efecte [...] en la qual capella vull que tots los dies tant de dia com de nit cremi una llantia”. Pau Comamala, marmessor de Casellas, fa que el mestre de cases Joan Alesma “Esperança” construeixi una nova capella dedicada a sant Francesc Xavier a Crespià, per a la qual l'escultor Anton Barnoya projecta “un retaule d'escultura, pintura i quadres del sant”, que daura “allà manera di Roma” el pintor gironí Josep Davares els anys 1686-1688.
  5. La comunitat estava formada per l'abadessa Maria de Lanuça, la priora Angela de Bas, la sotspriora Anastàsia Negrell, la sagristana Joana de Sant Dionís, la cambrera Teresa de Lanuça, la pietera Teresa de Blanes, la infermera Narcisa Roset, i Marianna Romeu, Agnès de Lanuça i Teresa de Camprodon.
  6. On Anton Boscà ha renovat l'orgue dels escolans (1735), l'orgue gran (1738-1739) i el bessó de la seu de Manresa (1734-1740).
  7. El 22 de desembre de 1691 davant del notari Pere Heras, de Castelló d'Empúries (Arxiu Històric de Girona, Arxiu de Protocols de Girona, Pere Heras, *Manual de 1691, sf*), Maria Engràcia, vídua de Joan i Pere Serinyana, llaguteres de Cadaqués, nomena hereva universal la germana Serafina Serinyana, que contrau matrimoni amb el llaguter Sebastià Llorens, fill de Josep Llorens, mestre d'aixa, i Elisabeth, i li atorga “200 lliures ex alia dictas vestas, faldilla de escot et alterum estamenya [...] clave ex alia casa et pessa de terra a la Costa del Pias accipiendo ad certium quadraginta octo passus a la corba de la platja d'es Poal”, donació que és acceptada per Josep Llorens Major, pare del nuvi.
  8. Autor, entre altres, dels orgues de Sant Lluc i la Mercè de Girona i de la restauració del de Sant Pere de Ripoll (1718), projectat per Francesc Galtaires; el de Sant Feliu de Guíxols (1738), projectat pel seu pare, i el de la catedral i la col·legiata de Sant Feliu de Girona (1739 i 1747), conjuntament amb el daurador Antoni Soler Colobran, projectats per fra Antoni Llorens i fra Josep Oliu i renovats per fra Bartomeu Triay i Josep Boscà.
  9. Neix a l'entorn de l'any 1700 a Barcelona i mor el 1755, i és padrí del germà Ignasi l'any 1708 a Cadaqués quan se li mor de part la mare. L'amabilitat del professor Miquel González, del conservatori de Lleida, que va controlar i publicar part de la documentació contemporàniament (*Els orgues de la província de Lleida i d'Andorra*, Lleida, 2007), em crea un nou problema: l'orgue de Talarn de 1746 està firmat per l'orguener Josep Boscà Serinyana. Hauria de ser fill de Josep Boscà i Serafina Serinyana però ho poso en dubte, ja que tenia un altre fill de nom Josep. Penso que es tracta d'un fill d'Anton Boscà, casat amb una donzella Serinyana. Deixo aquí el dilema, a l'espera que algú pugui acabar d'aclarir la genealogia dels Boscà, que és com la paiella d'Eina.
  10. De sols 655 tubs.
  11. Com Vicens Falcó, casat amb Maria Salitxs, la filla del mestre d'obres de la catedral, ben relacionat amb Joan Verdalet, organista de la seu; Marià, Isidre i Josep Barnoya, actius en el carrer de Caldarrers, on esculpeixen un retaule de la Mare de Déu de Montserrat; Feliu,

- del carrer Bellmirall; Joan i Josep Torras, de la plaça de Parolers, i Josep Cortada, format a la cort de l'arxiduc i a Itàlia, i que treballa amb el fill Josep i el germà Pere; Josep Boris (Girona, 1652 -?), dansador de l'àliga i fill de l'escultor Joan Boris (Girona?-1671), col·laborador de Generes en el *Retaule de sant Benet*, o Pere Rovira, que vivia "fora muralla anant a sant Daniel", en estreta col·laboració amb els pintors Antoni Soler i Colobran (de les caputxines), Josep Vilar Colobran, Jacint Casabosc, Francesc Ximenez, Pròsper Trullàs i Fèlix Pi, que imiten el daurat de Joan Escrivà i Damià Guadanyor dels orgues de Clairà i el Soler, projectat el darrer per Gabriel Clavaria.
12. Continuat per Josep Serrano (València? - Girona, 1738), actiu a Cadaqués, i els fadrins Ramon Garrosset i Manuel Carreras.
  13. Mestre de cases de la ciutat, de la seu i de l'hospital, que enllesteix contemporàniament l'aula capitular, la sagristia i el campanar de la catedral, el pont Major i l'hospital de Santa Caterina.
  14. Sebastià Rius, fill del pintor Bernat Rius, es casa amb Narcisca, la filla del pintor Robert Giralt o Gilart, i el fill Narcís Rius Giralt ho fa amb Isabel Tramulles, la filla de l'escultor Josep Tramulles. Autor del daurat de la persiana del orgue de sant Lluç i de retaules de la catedral.
  15. Amb taller en els baixos de la casa del mestre de fer campanes del carrer de les Ballesteries, Joan Serva.
  16. Memorial del 8 de març de 1761, Arxiu del Monestir de Sant Daniel (d'ara endavant, AMSD), Lligall orgue. Contractes (d'ara endavant, LOC).
  17. D'una família d'artistes i de músics com Tomàs Pous, empresonat amb la seva orquestra durant les fires de 1604 per organitzar un gran "xafarranxo".

Fonts manuscrites

1. Arxiu del Monestir de Sant Daniel.
Lligall orgue: contractes, correspondència, benefici de l'orgue i albarans dels músics.
2. Arxiu Capitular de Girona.
Actes capitulars (1132, 1320, 1479-1765 i especialment els actes de 1678, 1726, f. 45, 1732, f. 122 i 127, 1735, 1736, f. 107v i 1737.
Llibres d'obra (1651-1765)
Llibre dels noms i cognoms de la capella de música i corda de la santa Iglesia Catedral de Girona, Sulpici Pontic, *Repertorium per alphabetie del secretariat del molt il·lustre capítol de la Catedral de Gerona fins al març de 1736*, 3 vol. ms. Sant Daniel, Aiguats, Setges, Benetes.
Ibidem, *Episcopologi i serie dels prebendats*, ms.
3. Arxiu Diocesà de Girona.
Arxiu de Sant Nicolau
Baptismes 4 (1674-1839)
Matrimonis i òbits 1 (1595-1654), 2 (1659-1752), f. 104-106
Arxiu de la col·legiata de Sant Feliu
Baptismes 9 (1648-1680), 10 (1680-1706), 11 (1707-1734), 12 (1735-1766)
Índex de matrimonis i òbits 8-9 (1648-1761): en poder d'un estudiós local perquè ningú més el pugui consultar.
Òbits 10 (1762-1856)
Llibre de baptismes, testaments i òbits de les cases del mas Pi i d'en Presas i de Sant Daniel tocant a la claveria de Sant Feliu
Arxiu de la Catedral de Girona
Òbits 2 (1607-1706), f. 133v
Baptismes 5 (1643-1668), 6 (1688-1692), 7 (1692-1713), 8 (1714-1761), 9 (1762-1799)
Matrimonis 1 (1587-1701), 2 (1701-1762), 3 (1763-1803)
Òbits 2 (1607-1706), 133v, 3 (1706-1752)
Visites pastorals
Sant Daniel (1682 i 1690) vol. 166, (1859) vol. 142
Sant Feliu (1676) vol. 165, (1680 i 1685) vol. 165, (1686) vol. 166
Catedral (1675) vol. 165, (1680) vol. 166 i 170, (1689) vol. 166
4. Arxiu Municipal de Girona.
Manual d'acords (1678): memòria del aiguat lo vespre de sant Dalmau i quatre setembre set mil sis cents setanta vuit (24 de setembre de 1678) i Consell General de la ciutat de Gerona (7 d'octubre de 1678), f. 277v-280r

Bibliografia

- J. ALCARAZ, *El òrgano*. Lleida: Milenio, 2003.
- F. X. ALTÉS AGUILÓ, “Òrgues, organers i organistes a l’església de Sant Pere de Monistrol de Montserrat”, *Anuari de l’Orgue*, 1 (2002), p. 79-100.
– “Els primers òrgues de la Seu de Manresa i l’òrgue bessó del monestir de Montserrat”, *Anuari de l’Orgue* (2007) (en premsa).
– “A través dels òrgues de l’església-basilica de Montserrat”.
- F. BONASTRE BERTRAN, “Noves perspectives per a la història de l’òrgue de Santa Maria de Montblanc (1607-1977)”, *Butlletí de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi*, 1 (1986), p. 13-43.
- S. BOSOM i S. DE MONTELLÀ, *Orgueners, òrgues i organistes de Puigcerdà*. Puigcerdà, 1996.
- J. BUSQUETS DALMAU, *La Catalunya del barroc vista des del Girona. La crònica de Jeroni de Real (1626-1683)*, 2. Barcelona, Abadia de Montserrat, 1994, p. 481-482.
- F. Civil Castellví, *El fet musical a les comarques gironines (1800 -1936)*. Girona, La Caixa, 1970.
Ibidem, “Compositores y organistas gerundenses en el siglo XVII”, *Annals de l’Institut d’Estudis Gironins*, 21 (1972-1973), p. 117-169.
- J. de CHIA, *Inundaciones de Gerona*. Girona, 1861.
- D. CODINA, “La música en el santuari del Miracle. L’òrgue, els organistes i altres músics”, *Anuari de l’Orgue*, 1 (2002), p. 101-110.
Diversos autors, *Girona, rius i aiguats*. Girona: 1982.
Diversos autors, *El nou òrgue de Montserrat*. Montserrat, Abadia de Montserrat, 2010, p. 13-52.
- J. DOLCET, *Música catalana impresa*. Barcelona, 2000.
- F. DOMÈNEC, *Treballs y desdixas que han succeït en lo present Principat de Catalunya y en particular en lo nostre bisbat de Gerona (1679-1700)*. P. Gifré i X. Torres (ed.). Girona, 2001.
- J. M. ESCALONA, *L’òrgue a Catalunya*. Barcelona, Generalitat de Catalunya, 2000.
- J. GALOBART SOLER, “Un òrgue de Fra Gabriel Capderos per a l’església parroquial de Santa Maria de Moià (1510)”, *Modilianum*, 28 (2000), p. 387-394.
– “L’òrguener Mossèn Josep Galtaires (1602-1644) i la construcció i financiació de la parroquial de Centelles (1663-1680)”, *Anuari de l’Orgue*, 3 (2004), p. 7-36.
- M. GONZÁLEZ, *Els òrgues de la província de Lleida i d’Andorra*. Lleida, Pagès, 2008.
- J. LUGAND, *Peintres et doreurs du Roussillon*. Perpinyà, 2006.
- J. M. MARQUÈS PLANAGUMÀ, “Organistes i mestres de capella de la diòcesi de Girona”, *Anuario Musical*, 54 (1999), p. 89-130.
– *Per les esglésies*. Girona: Diputació i Caixa de Girona, 2002.
- M. MOLI FRIGOLA, “Arquitectura i urbanisme a Girona durant el segle XVIII. Les propostes il·lustrades de Francisco de Zamora”, *Treballs de la Societat Catalana de Geografia*, 15 (1988), p. 71-109.
– “Morir a Cadaqués fent retaules”, *Annals de l’Institut d’Estudis Gironins*, XLVII (2006), p. 149-214.
– “Bartomeu Triay, Josep Boscà i els òrgues de Girona. L’òrgue de Cadaqués (1689-1691, 1706-1708)”, *Annals de l’Institut d’Estudis Gironins*, XLVIII (2007), p. 217-285.
– “L’òrgue barroc de Sant Feliu de Guíxols (1692-1694)”, *Estudis del Baix Empordà* (2007) (en premsa).
– “La música a la vall ombrosa”, *Anuari de l’Orgue* (2007) (en premsa).
– “Josep Boscà i l’òrgue de Sant Vicenç de Besalú”, *Anuari del Comtat de Besalú* (2010).
- X. MONTSALVATJE IGLESIAS i J. PLA CARGOL, *Guía de Gerona y su provincia*. Girona, DCP, 1911.
- X. MONTSALVATJE IGLESIAS, *Terra de gestes i de beutat*. Girona, DCP, 1917.
- J. PAVIA SIMÓ, *La música a la catedral de Barcelona durant el segle XVII*. Barcelona, Fundació Vives Casajoana, 1986.
- A. PONZ, *Viaje de España*, 14. Madrid, Viuda de Ibarra, hijos y Cia, 1788.
- J. PUJOL COLL, *El barroc musical*. Girona, Diputació i Caixa de Girona, 2005.
- C. RAHOLA, *La ciutat de Girona*, 2. Barcelona, Barcino, 1926.
- G. ROIG JALPÍ, *Resumen historial de las grandezas y antigüedades de la ciudad de Gerona y cosas memorables suyas eclesiásticas y seculares, así como de nuestros tiempos como de los passados*. Barcelona, Imp. Andreu, 1678.
- X. ROTA BOADA, *L’òrgue històric de Santa Maria d’Olesa de Montserrat (1665-1936)*. Olesa de Montserrat, 2008.
- M. SANTALÓ PALVORELL, *La comarca de Girona i el Gironès*. Girona, 1931.
- E. SERNA COBA, “Algunes reconstruccions de l’òrgue de l’església de Santa Maria de Castelló”, *Villa Castellionis Impuriam*, 3 (1997), p. 7-12.
- E. SERNA COBA i J. SERRA, “La construcció d’un òrgue barroc a Cadaqués”, *Annals de l’Institut d’Estudis Empordanesos*, 35 (2002), p. 425-435.
- S. VEGA, “Un òrgue del segle XIV a Verges”, *Anuari de l’Orgue*, 1 (2002), p. 111-115.
– “Òrgues, relíquies, capelles i retaules a l’església parroquial de Verges (segles XVI-XVII)”, *Estudis del Baix Empordà*, 22 (2005), p. 22-37.
- F. de ZAMORA, *Diario de los viajes hechos a Cataluña*. R. Boixareu (ed). Barcelona, Curial.

Apèndix documental

1

Carta de fra Rafael Llistosella, benet del monestir de Sant Feliu de Guíxols a Jeroni Sitjar i Boix, procurador i síndic de Sant Daniel (Sant Feliu de Guíxols, 12 de març de 1740)

Amic i senyor lo doctor Jeroni Sitjar i Boix:

Rebi la sua amb lo aprecio degut i la nota adjunta, la qual tinc firmada i entregada à los mencionats en la sua.

Me dono mil ditxas i enorabonas de tenir tal amic i és tant lo anelo de mon cor, per mostrarli lo quant agrasc a Vostra amable mercè lo favor que ha ser lo meu instint com de altres religions experimentaria Vostra mercè amb aquell probatió amor is exhibitió amor est apresi. Lo agrait que jo els favors tinc rebuts te la sua bona llei.

La inconstancia del temps me ha mogut a retirar-me fins a Arenys i allí passaré 15 o 20 dias i després a Mataró i així aniré asercantme a Jesús.

Los organers són dos només i germans. Tots són oficials. Lo un té lo nom Josep Boscà i és llibre i algo desinterassat, està ara fent alguna obra en Figueras.

Lo altre anomenat Antoni Buscà és casat i molta familia. Este ha fet lo orgue de sant Lluc, de la Mercè i la Obra de eixa iglesia de sant Feliu, com Vostra mercè haura oïda. Estimarè me renovi a la obediència de mi senyora de sant Daniel i quan Deu vulla que mon nebot cante missa entonses passaré a visitarlas en persona. Déu lo guardi Déu mi abadessa.

Besa les mans de vostra mercè.

Son major servidor fra Rafael Llistosella.

sant Feliu i mars 12 de 1740.

Arxiu del Monestir de Sant Daniel (d'ara endavant, AMSD), Lligall, Orgue, Correspondència.

2

*Capitulació per lo orgue de sant Daniel de la present ciutat de Girona.
Primer projecte d'Anton "Boscà" (Barcelona, abans d'abril de 1740)*

Primo, Lo flautat de la cara de 14 pams de entonació conten flautas 45, çò és 41 de estany i las 4 més grossas de fusta. Són 45.

2, Registre la octava. Conté flautas quaranta sinc, çò és 43 de estany i las dos més grossas de fusta. Són 45.

3, Registre quinzena llarga. Conté en flautas totes de estany quaranta i sinc. Són 45.

4, Registre dinovena i vintidosenena de dos flautas per tecla. Conté en flautas totes de estany 90. Són 90.

5, Registre alemanya de quatre flautas per tecla. Conté en flautas totes de estany cent vuitanta. Són 180.

6, Registre simbalet de tres flautas per tecla. Conté en flautas totes de estany, cent trenta i sinc. Són 135.

7, Registre flautat de fusta de catorze pams de entonació. Conté en flautas totes de fusta quaranta i sinc çò és las vint i una més grossas de melis de Tortosa i las restants 24 de roura de Flandes, que dit mig registre fa de flauta travesera. Són 45.

8, Registre flauta dolça. Conté en flautas totes de fusta quaranta i sinc. çò és les vuit més grossas de melis de Tortosa i las restants 37 de roura de Flandes. Són 45.

9, Registre dotzena nazart o fluviol. Las vuit més grossas tapadas. Conté en flautas totes de estany quaranta i sinc. Són 45.

10, Registre quinzena nazard. Las quatra més grossas tapadas. Conté en flautas totes de estany quaranta i sinc. Són 45.

11, Registre disetena nazart. Las duas més grossas tapadas. Conté en flautas totes de estany quaranta i sinc. Són 45.

12, Registre corneta magna de 7 canons per tecla. Conté en flautas totes de estany i cent sexanta i vuit amb son secret de part. Són 168.

13, Registre de cascavells. Conté en flautas i totes de estany cent trenta i sinc. Són 135.

14, Mig registre de clarins clars. Conté clarins tots de estany, vint i quatre. Són 24.

15, Mig registre de baxons. Conté en baxons vint i hú. Són lo temblant 21.

16, Lo temblant.

Los ecos:

17., Una corneta magna de sinc canons per tecla. Conté en flautas totes de estany cent i vint. Són cent vint. 120.

18, Mig registre flautat unisons a la cara. Conté en flautas totas de estany vint i quatre. Són vint i quatre. 24.

19, Mig registre trompetas reals. Conté en trompetas totas de estany vint i quatre. Són vint i quatre. 24.

Estos tres registres han de tenir son secret, teclat a part, que fan contraeco i suspensió.

Més, Se ha de fer vuit contras de fusta entonació catorse palms amb son secret a part. Conté en flautas totas de fusta vuit. Són vuit. 8.

Més, Se ha de fer lo secret de quaranta i cinc canals. 45.

Més, Se ha de fer lo teclat, varillas i molinet i peanyas per las contras. Los teclats han de ser de os i las negras de xacaranda.

Més, Se han de fer tres manxas.

Més, Se han de fer la caixa del orga treballat de escultura, las pilastras, cartelas i remato.

Lo monestir cuidarà de donar llum i manxador i tot lo que sia dit (pel) mestre de casa i fer lo pizo del orga en cas convinga i juntament lloc per las manxas.

Promet Antón Buscà fer tot lo sobre dit i tenir posat i afinat per lo dia de nadal del present any 1740 i més aviat en cas que pugua amb los pactes expressats per lo preu de (buit).

Vist i reconegut, lo modo de las pagas, la mitat del concert de contants i l'altra meitat quan estiga assentat lo orga.

AMSD, Lligall, Orgue. Contractes.

3

Modo de registrar lo present orgue del real monestir de sant Daniel (Barcelona, 1740)

Primo flautat: “Per llevar Déu“o acompanyar: número 1 i 4.

Altra per una veu: número 4.

Altre: número 1.

Altre: número 4 i 9.

Primo: Ple major amb clarins: número 1, 2, 3, 4, 5, 6, 12, 13.

Ple major: número 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8.

Segon Ple: número 1, 2, 3, 5, 6, 8.

Terser Ple: número 1, 2, 3, 5, 6.

Quart Ple: número 1, 2, 6, 8.

Primo: Per la corneta: número 1, 2, 11.

Per nasarts i corneta: número 1, 2, 7, 9, 10, 11.

Mixturas de nasart i cornetas: número 1, 7, 9, 10, 11.

Altre: número 1, 2, 7, 9, 10.

Altre: número 1, 7, 9, 10.

Altre: número 7, 9, 10.

Primo mixturas de nasarts, corneta, clarins i baix: número 1, 2, 12, 13.

Altre: número 1, 2, 11, 12, 13.

Per lo baxó: número 1, 9, 12.

Altre: número 1, 12.

Altre: número 1, 2, 11, 13.

Primo per la flauta: número 4. Pitxa un Re número 10.

Per lo flaviol: número 9.

AMSD, Lligall, Orgue. Contractes.

Capitulació entre lo señor Anton “Bosca” mestre de fer orgues de Barc(elo)na i la molt il·lustre senyora Abadesa i real monestir de sant Daniel, fora i prop las murallas de Gerona construït, del orgue per la isglésia de dit real monestir (Girona, 29 d’abril de 1740) (1)

És com segueix:

Primo: Lo flautat (o lo registre) de la cara de catorse palms de entonació. Conten flautas quaranta i sinc. Cò és las vuit més grossas de melis de Tortosa (o de roura de Flandes) i las restants trenta i set de estany. Són 45.

2, Registre la octava. Conté en flautas quaranta i sinc. Çò és las vuit més grossas de fusta (de melis de Tortosa) com alt és dit i las restants trenta i set de estany. Són 45.

3, Registre quinsena llarga. Conté en flautas totas de estany quaranta i sinc. Són 45.

4, Registre alemanya de quatre flautas per tecla menos la primera octava que ha de ésser de tres. Conté en flautas totas de estany sent setanta i dos. Són 172.

5, Registre simbalet de tres flautas per tecla. Conté en flautas totas de estany sent trenta i sinc. Són 135.

6, Registre la corona de quatra flautas per tecla menos la primera octava que ha de esser de tres. Conté en flautas totas de estany cent setanta i dos. Són 172.

7, Registre dotzena nasarda o flaviol. Las vuit més grossas tapadas. Conté en flautas totas de estany quaranta y cinc. Són 45. 45.

8, Registre disetena nasarda. Las vuit més grossas tapadas. Conté en flautas totas de estany quaranta i sinc. Són 45. 45.

9, Registre dissetena nasarda. Las vuit més grossas tapadas. Conté en flautas totas de estany quaranta i sinc. Són 45. 45.

10, Registre de fusta de quatorse pams entonació. Las vint i una més grossas de fusta (de melis) com alt és dit i las restants vint i quatra de roura de Flandes. Conté en flautas totas de fusta quaranta i sinc. Són 45. 45.

11, Registre corneta magna de set flautas per tecla del sustentat de C Sol Fa Ut en amunt. Conté en flautas totas de estany sent sexanta i vuit. Són 168. 168.

12, Registre o mig registre de baxons. Conté en baxons vint i hú, un de estany. Tots són vint i un. 21.

13, Mig registre de clarins clars. Conté clarins tots de estany en vint i quatre tots de estany. Són 24. 24.

14, Lo temblant.

15, Se han de fer vuit contras entonació, quatorse palms amb sas respostas entonació, set palms de fusta. Són flautas setza amb son secret apart. Són 16. 16.

16, Per la caixa de la cadireta onza flautas totas de estany per la hermosura i bona apariencia corresponent al dit orga. Són 11. 11 (2).

Se obliga dit senyor Anton Boscà en fer la caixa de dit orga amb la arquitectura y escultura necessaria per la hermosura, presencia i solides de dit orga, pulseras, definició de alt i sota de dit orga havent de correr tot lo gasto tant de fusta com del treball de ferla, (encollarla), treballarla i assentar-la a son compta i haja també de fer i assentar los torns per ditas cortinas.

Item, Se ha de fer lo secret principal. Són de quaranta sinc canals. 45.

Item, Se han de fer i assentar tres manxas amb sos porta vents.

Item, Se ha de fer lo teclat de boix amb las negras de jacaranda i totas las (dites) flautas de estany. Seràn de estany en quan permet la obra.

Item, Se han de fer las canals i molinets i tot lo demás necessari per dit orga.

Item, Que lo monestir dega donar llum i manxador i tot lo que siga de mestre de casas i també las cortinas (o portas) (3) de dit orga i cadireta i tot lo que sia de mestra fuster, anirà a càrrec de dit senyor Boscà mestre de orgas.

Item, Dit senyor Boscà promet tenir assentat i posat dit orga en lo puesto destinat en la isglésia de dit real monestir de s(an)t Daniel per tot lo mes de desembre pròxim vinent i al cap de un any que serà assentat i posat dit orga tornarà afinar i deixar amb deguda forma lo dit orga i per tot lo sobre dit se li donaràn mil lliuras barcelonesas pagadores çò és quatrecentas lliuras barcelonesas lo dia se firmarà lo present contracte, sent lliuras sempre que se li oferescan i las restants sinc centas lliuras a compliment de ditas mil lliuras.

De dit preu fet i contracte lo dia haurà assentat i posat dit orga vist i regonegut per expert organista ben vistos a dita m(ol)t ill(us)tre senyora abadessa de dit real monestir i dit senyor Boscà i per la major seguretat dit senyor Anton Boscà ne dona per fermaça al senyor Gabriel Aldabó mestre fuster de Barcelona aquí present qui se obliga a tot lo sobre dit i aixis cumplir o fer cumplir tot lo sobre expressat. Ho firmam en la ciutat de Gerona aont nos trobam als 29 de abril de 1740.

És ver tot lo sobradit i aixís ho firmo de consentiment de paraula a mi donat per dita molt ill(us)tre senyora Abadessa per trobarse impedida de firmar i com a procurador síndic i actor de dita mi senyora Abadessa i real monestir de sant Daniel en Gerona dits dia i any señor doctor Jeroni Sitjar i Boix prevere i Anton Boscà factor de orgas.

Antón Boscà factor de orgas.

Gabriel Aldabò mestre fuster.

(v) Preu fet de Orga

Com és original se ha de recobrar del doctor Boix:

1000 lliuras 1740, f. 118.

203” 16 sous 13 diners per cortinas, f. 123.

32” Adob, vui 1752, 27 novembre.

1203” 16 sous 3 diners.

1000” 2 sous.

---

203 lliuras 16 sous 3 diners.

Dit dia 29 abril 1740 tinc rebut 500 cincentes lliuras barcelonesas de dit Jeroni Sitjar i Boix prevera, en dits noms i son per la mitat de dit preu fet i concert de orga sobradit aixís ho firmo de ma mia propia.

Anton Boscà factor de orgas.

(v) Preu fet del orga de sant Daniel original per A. Boscà factor de orgas.

29 abril 1740, 1000 lliuras.

1. Les altres còpies del contracte estan intitulades: 2. *Capitulació del orga del real monestir de sant Daniel de la present ciutat de Gerona entre lo senyor Anton Boscà mestre de orgas de Barcelona i dit real monestir de sant Daniel com se segueix*; 3. *Capitulació del orga del monestir de sant Daniel de la ciutat de Gerona*; 4. *Capitulació per l'orga de sant Daniel de la present ciutat de Girona*.

Contenen el text del contracte reproduït, llevat de les excepcions següents:

2. Es parla de “Caixa de dit orga treballat de escultura las pilastras i cartelas i polseras i definit per sota”.

3. Es parla “per ditas cortinas, qual promet tenir assentat i posat en lo puesto destinat en la iglesia de dit real monestir de sant Daniel per tot lo dia 25 de desembre prop i vinent i al de un any que serà assentat i posat tornarà (a) afinar i deixar en deguda foma dit orga i per lo sobradit se li donaràn mil lliuras paguedoras, çò és 400 lliuras lo dia se firmarà lo present contracte, 100 lliuras sempre que se li oferesca de las restants 300 lliuras, a compliment lo dia haurà assentat i posat dit orga, vist i reconegut per experts organistas a mi senyora Abadessa i dit Boscà benvistos i per la major seguretad dit Anton Boscà na dona fermança a Gabriel Aldabó mestre fuster de Barcelona qui se obliga a tot lo sobredit i cumplir o fer cumplir tot lo sobre expressat. Gerona. Firmat contracte a 29 abril de 1740.

AMSD, Lligall, Orgue. Contractes.

Carta d'Anton "Boscà" a Jeroni Sitjar Boix (Barcelona, 4 de setembre de 1740)

A don Jeroni Sitjar i Boix

Molt senyor meu:

Me alegro que amb esta lo encontrí amb la salut que mon efecte li deixe quedant la mia gràcies à Déu bona i prompte a son manat 20 de juny.

Participo que las diferencias o interessos tinc en lo orgue de la vila de Alcover per lo orgue tinc de fabricar per aquella parroquial nols he pogut veure per ara que és la causa que amb major brevedad podré servirlo i passar en breu aquí valenme per aquest efecte de la flauteria tenia treballada per dit orgue. En esta atenció disposarà luego se fasse la cortina per posarla antes de mon reton. La mida de ella 18 pams de alsada de tela aparellada, 15 pams i dos quarts de amplària. Lo que deurà ser pintat ha de tenir 14 pams i dos quarts per amplària com per llargaria i los 4 pams que sobren per la alsada deuràn quedar a dalt començant a pintarla per lo baix i los pams i dos quarts que sobren en la amplària quedien 3 quarts sens pintar (v) que es quant sem ofereix i prevenir a vostra mercè reverendissima supplanli me mane en servei al que me referesc pronte i segur com en son Pare Déu el garde.

Barcelona 4 setembre de 1740 que les mans besa.

Anton Boscà.

A la carta hi ha la següent anotació:

Alçada 18 pams.

Cos 14 pams, 2 pams pintats.

Los 15 pams 2 quartos.

14 pams 2 quartos.

Equívoco 1 pam que usa i no més.

AMSD, Lligall, Orgue. Correspondència.

6

Carta d'Anton "Boscà" a Jeroni Sitjar Boix (Barcelona, 10 de setembre de 1740)

Senyor Jeroni Sitjar Boix prevere.

Molt senyor meu.

Amb lo degut aprecio rebo sa carta de fecha 8 del corrent i satisfent a ella dic que me rectifico aquí a acentar l'orgue de el real monestir de sant Daniel i ho efectuaré als primers dies del més pròxim per lo molt desix de complaure a vostra mercé devotíssima i a las señoras de dit real monestir.

La dificultat me insinue de la cortina en orde a ser tan ampla com llarga, dic és precís si en dita forma i medida per la corresponent perfecció del orgue. La cortina de la cadireta se deu tenir 5 pams i 3 quarts de amplària i de alsada 9 pams i mig (v) tela aparellada. Lo pintat de ella 4 pams i 3 quarts per la amplària i per la alsada 8 pams advertint que per la part de pintar i mig pam per cada costat. Es quan sem ofereix i prevenirli i suplicarli me mane en son servei al que me referesc prompte i seguri en suplicar a Déu lo guarde molts anys.

A Barcelona 10 de setembre 1740.

Anton Boscà.

(v) Als 4 octubre a 2 quarts per les tres de la tarda i en mon quarto de la (Pia) Almoina, junt amb lo reverent Narcís Rosés (sic Rius i Tramulles) prevere havem concordat lo fer i pintar al oli compressa la tela las dos cortinas del orga y cadireta de la isglesia del real monestir de sant Daniel en preu tot junt 30 lliures 4 sous i a la tela del orga pintarà santa Cecilia i a la tela de la cadireta perspectiva amb gerros de flors a sa fantasia

30 lliures 45 sous.

Boix prevere guardi Déu.

AMSD, Lligall, Orgue. Correspondència.

Carta d'Anton "Boscà" a Jeroni Sitjar Boix (Barcelona, 4 d'octubre de 1740)

Molt senyor meu doctor Jeroni Sitjar y Boix.

Despres de saludarlo, dec participarli que dijous pròxim dia 6 del corrent partirà de esta ciutat lo orgue per eixa real isglesia i convent i al mateix temps partirán mos oficials per a enllestir lo convenient i plantarlo i en lo interim quedo pera concluir así un negoci de entitat que precise de ma presencia. Lo qual concluit, que serà dins 8 dies amb poca diferencia, partiré per eixa ciutat. Apreciaré entregui a Gabriel (Aldabó) oficial major sent sinquanta lliures per pagar la part i altres precisos gastos que lin firmarà son recibo i tindrè jo per rebudes lo que confio i espero i que me mana en son servei.

I Barcelona en 4 octubre 1740.

sent servidor de vostra mercè que besa les mans vostres Anton Boscà.

A Jeroni Sitjar i Boix:

(v) Als 8 octubre 1740 tinc rebudes del tras dit don Jeroni Sitja i Boix pera procurador del dit real monestir de sant Daniel per lo ordre, tras de cent sinquanta lliures. Doi fe 150 lliures.

Als 10 octubre octubre 1740 he pagat al carreter per 2 juntas 18 sous. Al seu moço per 2 jornals 3 sous i 12 sous per 2 jornals de 2 manobres per tragar tota la fàbrica del orga de casa la Almoina fins a sant Daniel que me ho deu enviar lo senyor Boscà.

1 lliura 13 sous.

Als 21 octubre 1740 tinc entregat e dilegat Gabriel Aldabó catorse lliuras 15 sous per las sobreditas raons de ordres de paraula a encaeix donat per dit senyor Boscà.

Gabriel Aldabó.

A dit Gabriel li tingui un mes i fadrí i un manobre tota la setmana mestre de cases i de més mestre (Agustí) Soriano per ajudarli de assentar lo orga i també una manxa es sota lo buc que avia de ésser enfora.

Feu mudar i avansar la biga que costà molt.

Mestre (Jaume) Radressa feu los bret de sobre lo orga i antes posà una post sota la definitió del orga.

Lo senyor Boscà deu esmenar dits posts 1 lliura 3 sous

Item deu esmenar dites posts 1 lliura 3 sous

Item deu esmenes lo import de las polseras del orga que ha deixat de fer: 9 sous

Sana vera de 150 lliures

Sana vera de 400 lliures

Que obliga que ben notar 500 lliures

105 lliures al compte: 400 lliures

Texebulas 14 lliures

Traginar 1 lliura 13 sous

Fuster 1 lliura 9 sous

385 lliures 9 sous

Ple de comptes:

366 22 : 2 lliures 9 sous 6 diners

35 24 : 1 lliura 10 sous

24 : 7 sous 6 diners

371 —————200

14

385

Boscà factor orgues.

Jerònim Sitjar Boix prevere, síndic del real monestir de sant Daniel

Flautas de estany Flautes de fusta

8 ————— 8

37 ————— 4

45 ————— 19

172 ————— 45

172 ————— 16

135

45

45

45

168

24.

11

967 estany ————— 77 fusta

Total 1044

AMSD, Lligall, Orgue. Correspondència.

Indicacions per la caixa i altres coses (Barcelona, 1740)

Roba que apar curta de var.

Explicació que digués la alsada i amplaria que tindria la caixa o buc del orga i quant a distància probarà o aixirà est buc del recto de la paret de la isglesia.

Així mateix explicar si los promodos són a càrrec del mestre orguener, com també lo sostra fingit amb hermosura per ocultar estos promodos conforme està lo orga de sant Lluç.

De manera que est lo que serà de ofici de mestre fuster anirà a càrrec de dit orgue.

Deu dit rafinar al cap del any.

Posarà i dirà estany fi menos las 14 flautes tapades dels nasards.

Farà lo tonon/torn per tirar la tecla per tapar lo orga i dita tela o no.

sant Feliu: trompeta real 1^a de boix.

las contras són de 28.

sant Daniel: las contras són de 14.

Més que la Mercè: 600 lliures: registre de novena i viñolas desena 90 flautes.

50 lliures: 1 registre de 50 flautas més de cornetes 50.

60 lliures: 1 registre de 134 cascavells.

50 lliures: nasart. 45.

50 lliures: flauta dotzena de fusta 454.

2550 ecos.

24 flautas.

120 cornetas 168.

24 reals.

Total 495 lliures.

AMSD, Lligall, Orgue. Correspondència.

Visura de l'orgue de sant Daniel (Girona, 10 d'abril de 1742)

Nota de las faltas se trovan al orga del real monestir de sant Daniel.

senyor Boscà fahedor de orgas.

Primo: B fa Mi natural de la fusta destemplat.

Ibídem: octubre dicto die: La Sol Re de la fusta no toca perquè es desencolada.

Ibídem: I Fa Ut natural tampoc no toca perquè es desencolada i tot dit flautat de fusta és destemplat quan se manxa i no tocanse lo orga dins lo orgue se sent un continuo ciulet sens to ni sò.

Ibídem: Lo torn de la cortina gran és tort i és la causa de no pujar i baixar amb llibertat i de no poder acollarse del tot dalt. Per sota lo secret escapa lo vent per una part desencolada i al manxari no tocant-se lo orga xiula que moltes de las flautas de dit orga afinadas amb cera es fora del concert i de poca durada.

Ibídem: Mi senyor meu en la capitulació amb quals vostra mercè se obliga a fer i assentar lo orga en la iglesia del real monestir de sant Daniel i afinar aquell passat un any després de assentat amb lo preu de que de vosté me pagat més de sinquanta lliures de gratificació se me ofereix dir-li que tot lo flautat de fusta es destemplat a més que lo dit sobre i lo flautat natural de dit flautat no tocan, que si un ho agués afinat estaria com deuria majorment, si li hagués entretingut o ho agués o hauria fet mirar antes de despedirse da vostra mercè i vingut. La molt il.lustre senyora abadessa fa com deuria o hagués hagut dit o avertit a fer mirar de despedir-se vostra mercè se sevre hagués accontemplat com quedava lo orga afinat i que la cortina gran no arriba a plegar-se lo degut i que se atura a cada grop del torn al tancar dit orga. Se veu clarament ésser lo defecte del torn tort com vostra mercé mateix me ho confessa lo dia 14 març a la tarda trobant-me jo amb un altre a l'isglesia del dit real monestir a més de ésser visible de punt i si prefer i aportar de nou uno dit torn i acabar de afinar dit orga. Tingués una intentió de tornar de pròxim en compliment de sa obligació podia haver dexat dit sinò a dit a mi senyora abadessa tant descontenta de dita obra de vostra mercè i de la providentia a nom meu vol donar lo sobracost en que se servirà part seva part meva en exigir per poder-la fer jo present a dita mi senyora abadessa de que alba fa canviar, que es quan per ara se me ofereix i prego a Déu, lo il.lustre Jeroni

i abril 10 de 1742.

AMSD, Lligall, Orgue. Correspondència.

10

Carta d'Anton Boscà a Jeroni Sitjar Boix (Barcelona, 3 de maig de 1742)

Amic i senyor:

Tinc rebuda la de vostra mercè la fetxa 11 del passat i vist son contengut dic que no puc respondre a tantes impertinències com esposa. Jo ja veig que la falta mia fou no despedirme de vostra mercè i fou la causa al passar un cotxe de retorn que volgué partir loego que no és més estat mon ánimo engañar a ningú ans ver que tots que deia contens ne es veritat que algunas vegades se troba algun in pertinent que amb coses de orga no sap lo que és raó. Per lo que dic a vostra mercè se servesca dir a mi senyora abadesa que jo pujaré en exa per lo mes de juliol que serà a mon retorn de la Seu d'Urgell, que donaré satisfacció a dita mi sebre i esmenat o a corregir totes las faltas sian mias ques quant se me ofereix i pregar al Senyor lo guarde molts anys.

Barcelona i maig en 3 de 1742.

Sert servidor de vostra mercé.

Que besa les sues mans.

Antón Boscà.

A don Jeroni Boix.

AMSD, Lligall, Orgue. Correspondència.

11

*Concurs per l'art de cant pla i en tocar l'orga. Exàmen dels opositors
(Girona, Sant Daniel, 24 maig de 1776)*

Nos donya Maria Rosa de Tord de Prat, Abadesa del real monestir de sant Daniel mártir extra muros de Gerona del orde de nostre pare sant Benet i capítol de religiosas certificam que estant vacant en dit monestir lo benefici del organista i haverse expedit edictes per la provisió de aquell en la persona habil e idónea en lo art del cant pla i en tocar lo orga lo die 18 de mars del present any en quan foren los examens entre los oposats compara que Anton Capella licenciado natural de Torroella de Montgrí que segons la relació dels examinadors se troba habil e idóneo en las ditas pericias del cant pla i orga i perquè consti aon convinga donam la present certificació firmada de nostra mà i refrendada de nostra secretaria i sellada amb lo sello de nostre monestir sant Daniel i maig 24 de 1778.

AMSD, Lligall, Orgue. Contractes.